

Sóc aquí

Xavier Dueñas

Abans de llegir

Hi ha paraules que es diuen per costum, com si en repetir-les aconseguíssim convèncer els altres —i també a nosaltres mateixos— que tot està en ordre. “Estic bé” és una d’aquestes. Però, a vegades, rere aquesta frase s’amaga un món que amb prou feines es manté dret amb fils invisibles: el dol que no es diu, la culpa que no troba consol, l’amor que mai no va saber com dir-se.

Aquest relat no parla de grans esdeveniments. Parla, més aviat, del gest callat d’acompanyar, de la fragilitat compartida entre una mare i el seu fill, de la urgència de reparar els vincles, fins i tot quan sembla que el temps s’ha esgotat. És un intent de comprendre que l’amor, molt sovint, no habita en les paraules, sinó en allò que triem sostenir quan tot comença a enfonsar-se.

Perquè hi ha moments en què romandre a prop, en silenci, és la manera més fonda i sincera de demanar perdó.

Sóc aquí

Cada matí, a la mateixa hora, marco el número de la residència. Ella triga uns segons a respondre, prou perquè, cada cop, em travessi el pensament que potser avui no contestarà. Però al final, la seva veu apareix: gastada i tremolosa, com si vingués de molt lluny.

—Hola, mare, sóc jo.

Sempre hi ha una pausa. La reconec: és la seva manera de buscar dins seu la força necessària per mantenir-se dreta, encara que només sigui amb la veu.

—Hola, fill. Com estàs?

—Estic bé, com sempre.

La mentida s'ha convertit en costum, una crossa que ens aguanta a tots dos. Si em mostrés tal com estic, si li confessés que les nits se'm fan eternes, que a vegades em desperto amb els ulls humits i el pit ple de buit, la seva tristesa creixeria com una taca d'oli. Per això dic això: “estic bé, com sempre”. I parlem de les flors que cuida a l'habitació, del dinar del dia, de les passejades curtes que fa si algú l'ajuda.

La visito cada setmana. Són només unes hores, però per a ella s'han tornat una àncora. M'espera asseguda al costat de la finestra, pentinada amb cura, com si aquell instant li retornés una mica de dignitat. El seu cos és cada cop més fràgil, però als ulls encara li brilla aquella fermesa antiga, la que l'ha acompanyada tota la vida, quan havia de tenir cura de tothom, fins i tot dels qui no volien ser cuidats.

Des que la meva germana va morir, hi ha alguna cosa a la seva mirada que s'ha apagat. La malaltia se la va endur a poc a poc, com un murmurí que s'esvaeix. I la meva mare, que sempre havia estat forta, ha quedat atrapada en aquell silenci. Ja no en parla, però cada cop que em mira, sé que hi és, entre nosaltres, com un buit invisible que no sabem com omplir.

Intento ser el seu consol. M'esforço per parlar-li amb tendresa, per fer-la riure, encara que sigui una mica. Però jo també estic trencat. No només per la pèrdua, sinó per tot allò que no va ser.

Sóc aquí

La nostra infantesa va ser un territori eixut, sense gaires abraçades. Ella hi era, és clar, però d'una manera austera, com si estimar massa fos un luxe que no ens podíem permetre. Mai no la vaig culpar, almenys no de forma conscient. Però ara que la veig tan fràgil, m'adono de tot el que em va faltar dir-li, de tot el que em va faltar rebre.

A vegades em sorprenc mirant-la com qui busca una porta oberta. Alguna escletxa per on entrar i preguntar-li: Saps que jo t'he estimat, encara que mai no vaig saber com dir-t'ho? Però no dic res. Ella està cansada, i jo ja no tinc dret a demanar explicacions. Em conformo amb seure al seu costat, deixar que el temps passi sense fer soroll.

Una d'aquelles tardes, mentre l'ajudava a abrigar-se, els seus ulls es van trobar amb els meus al mirall.

—T'assembles molt a la teva germana —va dir, gairebé en un murmur.

No vaig saber si era una afirmació o una manera de recordar. Però vaig assentir. Ella va abaixar la mirada i em va prémer els dits amb els seus. Va ser un gest lleu, però va tenir el pes de totes les paraules no dites.

Aquella nit, en tornar a casa, em vaig asseure a la cuina amb una tassa de xocolata calenta entre les mans. Vaig recordar les xerrades amb la meva germana, la seva veu serena, la manera que tenia de fer-nos riure fins i tot quan el dolor la desgastava per dins. Era ella qui ens sostenia, com si no fos la malalta, sinó la força de tots. Aleshores vaig pensar en la mare, sola a la seva habitació, resistint una tristesa que no es diu.

El dolor, quan s'acumula sense nom, esdevé una forma de silenci. I això som ara: dues persones unides per un dol, intentant sostenir l'altre sense enfonsar-se abans. Em pregunto si, al capdavant, això és l'amor: quedar-se, sense fer soroll, sense promeses grandiloqüents, només sent-hi, amb la presència quieta de qui no necessita dir res perquè l'altre no se senti sol.

L'endemà, va tornar a sonar el telèfon. Un altre cop la seva veu, un altre cop la pregunta de sempre.

—Com estàs, fill?

Aquesta vegada vaig dubtar un segon. El just perquè la respiració se'm trenqués una mica.

—Sóc aquí, mare. Sóc aquí.

I, per primer cop, vaig sentir que era veritat.

Sóc aquí

Drets d'autor

© 2025 Xavier Dueñas

Tots els drets reservats.

Aquest text es pot compartir i circular lliurement sempre que es mantingui íntegre, s'esmenti l'autor i no s'utilitzi amb finalitats comercials.

Per a usos editorials, educatius o d'adaptació, contacta amb l'autor a través de la seva pàgina web.

web: <https://xavierduenas.es>